

בבית המשפט העליון

בש"פ 6590/11

בפני : כבוד השופט נ' הנדל

העורר : חנניה מרחום

נ ג ד

המשיבה : מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
תל אביב מיום 17.08.2011 בתיק עמ"ת 11304-08-
11 שניתנה על ידי כב' השופט סגן הנשיאה ג' גינת

תאריך ישיבה : כ"ג אלול תשע"א (22.09.11)

בשם העורר : עו"ד אדיר בנימיני
בשם המשיבה : עו"ד אבי וסטרמן

פסק-דין

1. מונחת לפניי בקשה למתן רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי תל אביב יפו בעמ"ת 11304-08-11, לפיה נדחה עררו של המבקש נגד החלטת בית המשפט לתעבורה בעניין פסילת רישיון הנהיגה שלו עד תום ההליכים.

הסנגור הסתייג מקביעת בית המשפט לתעבורה אשר הורה על פסילת רישיונו של המבקש עד לתום ההליכים. הבקשה מופנית גם כלפי החלטת בית המשפט לתעבורה לקצוב תקופת פסילה של שנה ולא תקופה של 6 חודשים כפי שמוזכר בחוק (סעיף 50(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]). הסנגור מסכים כי בית המשפט לענייני

תעבורה מוסמך היה לפסול את רישיונו של המבקש לתקופה של שנה, אך סבור שגם אם היה מקום להורות על פסילתו, הרי שראוי היה לקצוב תקופה של שישה חודשים.

ב"כ המדינה בדעה כי על פי עובדות כתב האישום המייחסות למבקש נהיגה בשכרות, וכן לנוכח עברו הפלילי בתעבורה, לא נפלה כל טעות בהחלטת בתי המשפט קמא. עוד הוסיף ב"כ המדינה וציין כי אין זה המקרה לתת רשות ערעור, ואף אין מקום לקבל את עמדת הסנגור, לפיה בכל מקרה יש להחזיר את התיק לבית המשפט המחוזי, מכיוון שזה דחה את הערר בהחלטה של שורה וחצי, בכותבו: "עובדות כתב האישום וניתוח הראיות... מצדיקות את ההחלטה אליה הגיע".

2. כפי שידוע, המחוקק קבע לאחרונה הסדר דיוני חדש בדבר בקשת רשות ערר בגלגול שלישי בהחלטות כמו זו המונחת בפנינו. כך עולה מההקבלה שנקבעה על ידי המחוקק בין המשוחרר בערובה לבין הנפסל מנהיגה עד לתום ההליכים (ראו סעיף 49 לפקודת התעבורה וכן בש"פ 3081/11 קובי טגיאניאן נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 4.5.11). ההליך של בקשה למתן רשות ערעור מקנה לבית המשפט שיקול דעת רחב, לרבות מגוון תוצאות שונות, אף בהיבט הדיוני, העומדות לרשותו. למשל, מתן רשות ערעור באופן חלקי. האפשרות הדיונית האחרונה הולמת נסיבות תיק זה.

החלטת בית משפט לענייני תעבורה מכילה שני רכיבים. הראשון, ההחלטה לפסול את רישיון המבקש עד לסיום ההליכים. השני, קציבת תקופה של שנה לפסילה. באשר לראשון, אינני סבור כי ההחלטה להורות על פסילת רישיון המבקש עד לתום ההליכים מצדיקה בעצמה ערר בגלגול שלישי. זוהי הכרעה פרטנית שמתבקשת לנוכח אופן נהיגתו לכאורה של המבקש ועברו התעבורתי. עם זאת, הרכיב השני הוא השאלה – מתי יש לקצוב תקופה של חצי שנה ומתי יש לקבוע תקופה מעבר לכך – אכן דורשת בירור. סוגיה זו, טומנת בחובה מימדים עקרוניים כלליים. על רקע זה, יש להעניק יותר משקל לטענת הסנגור, לפיה מרשו לא קיבל בפועל את יומו בביהמ"ש המחוזי בשל היעדר הנמקה בהחלטה. בית המשפט המחוזי נקט בדרך של פסיקה לפי תקנה 460 לתקנות סדר הדין האזרחי התשמ"ד-1984, המאפשרת לאמץ את הנימוקים של הערכאה קמא, ללא תוספת. דה עקא, תקנה זו המופיעה בתקנות סדר הדין האזרחי אינה מופיעה בתקנות סדר הדין הפלילי. ההצטברות, אפוא, של השאלה המשפטית המתעוררת והיעדר ההנמקה בהחלטת בית משפט המחוזי מקימה עילה למתן רשות ערר.

3. סוף דבר, הנני נעתר לבקשה באופן חלקי, כך שתינתן רשות ערעור בשאלה האם יש מקום, במסגרת ההחלטה להורות על פסילת רישיון המבקש עד לסיום

ההליכים, לקצוב תקופה שמעבר לשישה חודשים ועד לשנה כפי שנקבע. הדיון יוחזר לבית המשפט המחוזי לשם דיון בנדון.

ניתן היום, כ"ג אלול תשע"א (22.09.11).

ש ו פ ט